

Ο συγγραφέας Θοδωρής Παπαθεοδώρου στον «Ε.Τ.»: Η πληγή της Κύπρου ακόμη... αιμορραγεί - Ελεύθερος Τύπος

Τι σηματοδοτεί για εσάς, κ. Παπαθεοδώρου, η συγγραφή του μυθιστορήματος «Γη της πικραμένης Παναγιάς» από τις εκδόσεις Ψυχογιός;

Η τραγωδία της Κύπρου είναι η πλέον πρόσφατη πληγή του Ελληνισμού που ακόμη αιμορραγεί. Τηρουμένων των αναλογιών και των μεγεθών, πληγή εφάμιλλη της Μικρασιατικής Καταστροφής, αλλά και με ορατές τις παθογένειες του Ελληνισμού, το διχασμό και τον εμφύλιο σπαραγμό. Μετά τα ιστορικά μυθιστορήματά μου για τον Εμφύλιο και τη Μικρά Ασία, ήταν αδήριτη η ανάγκη της ενασχόλησής μου και με την κυπριακή τραγωδία.

Πώς προέκυψε η ιδέα για το συγκεκριμένο βιβλίο; Πώς θα περιγράφατε τη «μαγιά» του μυθιστορήματός σας;

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα Δίκαια του Εβρου, επάνω στην ελληνοτουρκική μεθόριο. Θυμάμαι πολύ καλά τη μέρα της επιστράτευσης τον Ιούλιο του 1974, τότε που όλοι οι άνδρες του γενέθλιου τόπου μου, γιοι και πατεράδες, πήραν τα όπλα και ταμπουρώθηκαν στα χαρακώματα του ποταμού. Θυμάμαι πολύ καλά το φθινόπωρο του 1974, όταν στο σπίτι μας, αλλά και στο σχολείο, την κοινότητα και την εκκλησία ετοιμάζαμε κούτες για τους ξεριζωμένους και τους πρόσφυγες της Κύπρου. Θυμάμαι το παιδικό μου κλάμα όταν έφτιαχνα ζωγραφιές κι έγγραφα σημειώματα στα Ελληνόπουλα της Κύπρου και τα έβαζα στις κούτες μαζί με τα λιγοστά παιχνίδια μου. Παρά το πέρασμα τόσων χρόνων από τότε, αυτή η θλιβερή φλόγα ποτέ δεν έπαψε να καίει μέσα μου. Κι αυτή ήταν που με ώθησε να γράψω τη «Γη της πικραμένης Παναγιάς».

Ηταν όμως και η λυπηρή διαπίστωση πως στην Ελλάδα, αυτή την Ελλάδα που αποτελούσε διακαή πόθο των Κυπρίων που πολέμησαν, μάτωσαν και θυσιάστηκαν για την Ένωση μαζί της, εδώ και πολύ καιρό η Κύπρος αντιμετωπίζεται από όλους σχεδόν με αδιαφορία. Πηγή αυτής της λυπηρής αδιαφορίας είναι αναμφισβήτητα η άγνοια των οδυνηρών γεγονότων. Ένα μικρό λιθαράκι στην αντιμετώπιση αυτής της άγνοιας προσπαθεί να βάλει τούτο το μυθιστόρημα.

«Γη της πικραμένης Παναγιάς» από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Η ιστορία σας είναι μία ακόμα κραυγή αγωνίας για το θέμα του Κυπριακού;

Θα έλεγα πως είναι περισσότερο μια καταγραφή, μια κατάθεση μνήμης. Όχι ιστορικών γεγονότων ξερά, το βιβλίο δεν είναι δοκίμιο, είναι μυθιστόρημα και στοχεύει πρωτίστως στην αναγνωστική απόλαυση, δίχως αυτή δεν θα έχει πετύχει το στόχο του.

Μα είναι ένα μυθιστόρημα ιστορικό, που πατάει επάνω στα γεγονότα, κατά το δυνατόν, με αλήθεια κι ακρίβεια, αφού το μεγαλύτερο κομμάτι του χρόνου μου αφιερώθηκε στην ιστορική έρευνα. Η επιδίωξή μου, όπως σε κάθε ιστορικό μου μυθιστόρημα, είναι η κάθε αναγνώστρια και ο κάθε αναγνώστης, κλείνοντας το βιβλίο, να χαρεί την αναγνωστική εμπειρία, να συναισθανθεί και ολόκληρη την εποχή. Όχι απλώς να διαβάσει, αλλά να ζήσει με όλες τις αισθήσεις του την Ιστορία, να τη υιώσει, να τη βιώσει συμπάσχοντας μαζί με τους ήρωες και τις ηρώιδες μου.

Τη Μαρίτσα από την Αμμόχωστο, που γυρεύει απεγνωσμένα το μικρό αγόρι της που χάθηκε στη

φωτιά της εισβολής και του πολέμου. Την Ελένη και την Ελευθερίτσα από τη Λευκωσία, που γυρνάνε σε δρόμους και πλατείες μαυροφορεμένες με δύο εικόνες κρεμασμένες στα στήθη τους, ψάχνοντας αδελφό και πατέρα. Τη Χαρά από τον Γερόλακκο, διπλά βιασμένη κι αποδιωγμένη από όλους, μαζί με τη Φιλίτσα, την τετράχρονη κορούλα της. Τη Χρυσταλλίτσα από τη Σκυλλούρα, που λιώνει από την αγωνία έξω απ' τις φυλακές καρτερώντας να κρεμάσουν οι Εγγλέζοι τον καταδικασμένο δεκαεννιάχρονο Μιχαλάκη της. Τον Ανδρέα, τον Μάρκο και τον Σάββα, που απέμειναν φωτογραφίες ασπρόμαυρες μπρος σ' αναμμένα καντήλια. Όλες και όλοι τους μορφές και σύμβολα του μαρτυρικού κυπριακού Ελληνισμού.

Ποια μπορεί να είναι η λύση και πώς μπορούμε εμείς να ενισχύσουμε το ρόλο μας και να αντισταθούμε αποτελεσματικά σε επίπεδο λαών;

Κάθε λαός έχει τους ηγέτες ή τον ηγέτη που του αξίζει. Κυνικό, μα ουδέν αληθέστερο τούτου. Επί παραδείγματι, οι πολιτικοί ηγέτες του κυπριακού λαού, σε Ελλάδα και Κύπρο, αποδείχτηκαν διαχρονικά ολίγοι και ανεπαρκείς, έως ουτιδανοί. Μηδενός εξαιρουμένου. Μήτε καν του Μακαρίου, αυτού που ονομάζεται στην Κύπρο «Εθνάρχης», και που λόγω της εγωπάθειας, της αρχομανίας και της απειρίας του, ο χειρότερος συνδυασμός για πολιτικό ηγέτη, έχει κάνει τραγικά λάθη.

«Στην Ιστορία, πάντα υπάρχουν αίτια»

Παρά το ζοφερό θέμα του βιβλίου, στην αφήγησή σας υπάρχει συχνά μια ανάγκη να δικαιολογήσετε κάποιες καταστάσεις. Πρόκειται για μια επιλογή τεχνικής φύσης ή για έναν ψυχολογικό μηχανισμό άμυνας του αφηγητή απέναντι σε όσα θλιβερά αφηγείται;

Πρόκειται απλώς για το μηχανισμό της Ιστορίας που πορεύεται πάντα με τη σχέση αίτιου και αιτιατού. Αλλά πρέπει να περάσει ικανός χρόνος κάποιες φορές για να κατανοήσουμε αυτή τη σχέση. Πολλάκις, τη στιγμή που συμβαίνουν τα γεγονότα, η σχέση αυτή δεν είναι καθαρή, ούτε και το μάτι των ανθρώπων που υφίστανται τις οδυνηρές συνέπειές τους είναι ψυχραιμο για να αιτιολογήσει ή να δικαιολογήσει τις θλιβερές αυτές καταστάσεις. Στην Ιστορία, όμως, πάντα υπάρχουν αίτια. Πάντα.

URL:

<https://portal.clipnews.gr/site/shorturl?clipid=348543000>

Keyword: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Date: 2024-04-23, 13:45:15

Source: eleftherostypos.gr